

ПОСЛАНИЕ ОТ БЪДЕЩЕТО

3051 година...

Времето, като пясъчен часовник, песъчинка по песъчинка, като ден след ден, пада в бутилката на забравата, а настоящето устремява със скорост, измерена с пясъка на времето. „Странно?“ – помисли си Човекът, гледайки звездите, които или изчезваха, или се появяваха на небето заради бързо преминаващите облаци. „Защо в такова време се раждат такива поетични мисли?“

Студен и влажен вятър го пронизваше, развявайки парцаливата му мантия като платна на лодка, а Той стоеше срещу стихията и не забелязваше нищо около себе си, освен блясъка на звездите.

Някъде далеч, в миналото, имаше живот, който Той не ценеше. И от това му прилоша. Колко много слънце! Колко много светлина! Колко много зеленина наоколо! Остана един болезнен спомен.

На неговата отиваща си планета растяха обикновени брези, дъбове, ели, а също и пълни с поляни с маргаритки, метличина, камбанки, глухарчета и скромни цветя, които постепенно станаха застрашени видове на растителния свят на сивата прашна, безлика планета Земя.

Човекът обичаше това красиво кътче, наречено България. Дишаше чист и свеж въздух, слушаше чуруликането на птиците и се радваше на животните. Гледаше с възторг стъклената повърхност на езерата и реките, вълните на морето, които бавно се втурваха към брега, и проследяваше с очи самотния лист, отнесен от течението на водата.

Да, Човекът се възхищаваше от неописуемата красота на залезите и изгревите, бездънната дълбочина на тайнственото небе, облаци, гонещи се с вятъра, ята пернати птици, летящи към своите земи. Вълнуваха го дори капчиците кристална роса по тревата, искрящите нишки на тънка паяжина, насекоми, които тичат навсякъде...

Гората го привличаше със своята тайнствена тишина и приказност. Често Той седеше върху корените на могъщо дърво, потопил крака в мекия тъмнозелен мъх, слушаше преливащия се шум на невидим ручей, затихващ някъде в далечината или характерното тропане на кълвач, който издълбава гнездо в хралупите на гнило дърво, или пък катериците, лудуващи да скачат от клон на клон....

Наслаждаваше се на тази тишина и мислеше за нещо свое, мечтано, за миналото и настоящето, за бъдещето ... и се чувстваше неразделна част от тази удивителна хармония и красота, създадена за щастието на всеки ...

Това беше неговата родина, една малка част от живата планета Земя. Такава, каквато я помнеше с нейната красота- толкова дълбока, че засенчваше блясъка на златото и фалшивия блясък на изкуствената виртуална реалност.

Радост, щастие, отзивчивост, удоволствие, възхищение: толкова бяха близо, че просто трябваше да протегнеш ръка: и ето ги, при нас.

Постепенно Човекът се превърна в консуматор, роб на собствените си желания. Забрави какво е любов и грижа към Майката природа. Със своя егоизъм и стремеж към лукс започна да я унищожават, пренебрегвайки нейните закони. Тя може без хората, но хората не могат да живеят дори ден без природата.

Целият смисъл на живота им станаха парите. Човечеството съсипваше природата, без да обърне внимание на факта, че тя започна да го предупреждава с урагани, цунами и мощни проливни дъждове, които предизвикаха свлачища и наводнения. И всичко това не му беше достатъчно за да разбере. Все повече и повече изгорели газове от бензин от автомобилите само за едно придвижване до магазина, който е на пет минути пеша. Дърветата бяха изсечени само

защото не можеха да се видят билбордовете, на които никой не обръщаше внимание, докато минаваха с колите си по „работа“.

И колко много изхвърлени отпадъци на големи купчини или в морето, отравяйки океана и почвата, както и газовете, които бяха освободени и отровиха въздуха.

Никой не искаше да следи енергията. Лятото, в горещо време, вместо да строят нормални къщи, хората слагаха климатици, а през зимата пускаха парно. И затопляха, и затопляха въздуха.

Природата страдаше, но никой не усещаше болката на всяко дърво, не чуваше техния вик и стон.

Военните разработваха нови вируси и оръжия за масово унищожение, а фармацевтичните компании разработваха нови болести и лекарства срещу тях.

Никой не се интересува от уникалността живия свят и неговите обитатели, защото печалбата е най-важна за него. Генетиците кръстосаха растения, животни и обитатели на океана.

Човекът изобрети много устройства, за да улесни живота си. С всеки изминал ден замърсяваше въздуха с изгорели газове от автомобили и заводи, замърсеха водата с вредни емисии, изсичаше горите и безмилостно, унищожаваше много животни, птици и риби. Небрежният собственик използваше всички богатства на щедрата живописна Земя, забравяйки да се отплати с грижата и любовта си.

Така завършихме играта.

Планетата не издържа и в световен мащаб започна глобалното затопляне. Ледените шапки се стопиха на полюсите и в планините и цялата освободена вода погълна сушата. Последните хора, които избягаха на островите, които някога са били високи планини, на практика се избиха един друг за храна и пространство. И някои от тях нищо не можеха да правят, освен да убиват, да броят и да търгуват. И новият океан започна да гние и да гние. Мутантите, отгледани в лаборатории от учени -Франкенщайни, на свой ред също унищожиха много от оцелелите.

<< Ами ако се бяхме опитали да съжителстваме в любов и хармония с планетата, на която живеем? – терзаеше се Човекът.- Животът ни би бил много по-прост, лесен и по-щастлив. Ами ако бяхме намалили неударжимите си изисквания и бяхме започнали не само да вземаме от природата, но и да ѝ даваме, като се грижим за безопасността и чистотата на природните богатства? Нямахме да стигнем до този пагубен край, ако хората мислеха не само за себе си. Не осъзнахме, че нашата Родина не е само там, където живеем (село, град, държава), нашата Родина е Земята. Това е нашият ОБЩ дом! И ние трябваше да сложим ред в тази къща, така както домакинята, която обича дома си, се грижи за него. Възраждането на природата на Земята беше стъпка към Изцелението на цялото човечество, стъпка, която не направихме и нарушихме екологичния баланс.>>

И ето го, може би последният човек на Земята, стои на една скала и гледа към небето, към звездите. И Той разбира, че планетата е загинала и може да е последният, който ще види залеза ѝ.

Упадъкът на ума, който поради алчност, унищожил себе си и всичко около себе си.

Планетата може все още да се преражда, но ние вече няма да сме тук.

P.S.

Посвещава се на всички, които се грижат за околната среда, екологичните проблеми и природните бедствия. Посвещава се на тези, които безкрайно обичат нашата Родина, чудна земя, на която сме родени – тази древна и неземно красива България. На тези, които виждат красотата на нейната природа- възвишената Рила, гиздавият Пирин, обширните и гостоприемни Родопи, дългата Стара планина, прекосяваща цялата страна, богатите на

интересен растителен и животински свят Странджа и Сакар. На тези, които остават без дъх пред необятното Черно море, което блести благодарение на прежуриящите лъчи на слънцето.

Приятели, нека се обединим, за да запазим нашия Дом, нашата красива планета Земя! Заедно - ние сме сила! Последните знаци на природата ни показаха човешката уязвимост към неизвестното...

И само от нас зависи нашето щастливо бъдеще.

Автор: Дария Владиславова Главинкова -11г., V клас

ОУ „Д-р Петър Берон“- България, гр. Плевен

Ръководител: Анелия Яхорова Атанасова

e-mail: anelka_07@abv.bg

тел. 0878385793